

NAGY LEA
Lebegő

Hogy mindig elvesztek egy darabot. Azt hiszem.

Egy darabot magamból, ami valahol egy test felületén látatlanul töredezik, és hiába próbálnád megragasztani, már nem lehet, ugyanis a törés szent, ennek mindig annak kell lennie. Itt hibáztam. Még keresek egy beszáradt technokolt, amivel a tükörre írhatnék, hogy a hibákat kijavítsam, hogy a javítások megmaradjanak örökre. Aztán majd napokig kenődök azon, amire sosem lehet büszkének lenni.

A lebegő hozzáállás. Az vagyok.

Van, hogy az erdővel együtt ordítok. Na nem segélykiáltásért, vagy bármi más miatt. Ilyenkor csak a veszély hallatszik. De a csend ilyenkor is ott hallgat a fák tövében, és az a halványló kalapos minden ordításomban benne van. Benne van a csendben.

Régen remegtek a falamon a fények, de már rég sötétben alszom. Ez vagyok. Úgy általában. Az ordító fény. Ez lenne a kép címe, amin ott állok műmosollyal az arcomon. A nevem nem szeretem. A név te vagy magad. Suttogta mindig az ómama. Nem én választottam. A szálka amúgy nem én vagyok a szemben, csak a viselkedésem. Vannak, akik mégis kedvelnek. Mint amikor elnevezi a kisgyerek a báránymajmóit. Én is viszketek, mégse szabad vakarni.

A folt ott marad. Ott marad darabként.

Reprodukción

És néha arra ébrednek fel, hogy megint a hajnali fényekre aludtak el. A kotyogó harsogó kifújásokkal jelzi a frissülés idejét, és ott, kintebb, kecskék berregnek templomi nótát. Keserű ízek lepik el ajkaikat, vagy csak az teszi azzá, hogy megszokást csináltak az édesből. Reprodukció és térnélküliség. Ebből táplálkoznak. Egy örök ismétlésre rakott lemez.

Néha félnek, hogy elfogynak a napjaik, ezért mindig félretesznek egy kis darabka létet, a létezéshez. Aztán ott állnak az utolsó lejátásnál, és a bakelit nem indul újra. Soha többé. Néha azt hiszik, hogy át lehetne tekerni az élet összes kis pillanatát, mint a régi filmeket, és már a végén lennének, aztán sajnálnák, hogy ennyi volt. Majd csak ülnek a kövön egy bögrével, hallgatják az imát, hallgatják a távolból berregő kecskéket, és nevetnek. Így lett elkapva a kép, de hogy min, azt nem lehet tudni, mert szemeikben nem látni, hogy vicces-e valami, vagy csak reprodukció és megszokás az egész. De valójában sosem készült ilyen kép. Csak bámulnak ki az ablakon, és a percek visszafelé haladnak, egyenletes monotonitásban.

A kotyogó lejárt.

Szegényke

(Janus Pannonius: Orsolya líkáról)

Nagy szempilláid meg-megremegnek, tested előbújik,
aminek kell, az gömbölyödik, szépen és tenyérbe simulva.

És amíg bele nem feledkezdtünk, mindened elvarázsolt,
és a hatalmas nagy térben, amit mi játékháznak hiszünk,

elfeküdtünk, és csúszott is be feszülő fütykösöd, ám ahogy
elvesztünk a hatalmas nagy örömünkben, nem is tudtuk,

hogyan kéne. Hiába bökdösődne Szegényke, gyengének
bizonyul és szelídnek; sokat pörög abban a nagy-nagy zsenésben.

Lenghetnének hatalmas nagy melleim, ajkaid közé szoríthatnám
picinyke bimbóim, és te nem lennél többé a Szegényke.

Együtt zsenenénk a bájainkban, úsznál, mint hal a tengerekben,
a hatalmas térben, amit mi játékháznak hiszünk.

Nagy szempilláid meg-megremegtek, tested előbújt,
aminek kell, az gömbölyödött, szépen és tenyérbe simulva.